

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 221: Chúng Ta Dụng Công, Trước Cần Phải Quán Chiếu, Lâu Dần Mới Có Thể Chiếu Trụ, Sau Cùng Mới Có Thể Chiếu Kiến

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 015)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Chúng ta dụng công, trước cần phải Quán Chiếu, lâu dần mới có thể Chiếu Trụ, sau cùng mới có thể Chiếu Kiến.】

Đây là nói về ba giai đoạn trong toàn bộ quá trình dụng công tu hành. Người sơ học cần phải dùng công phu “**Quán Chiếu**”. Quán chiếu chính là như điều chúng ta đã nói ở trước, là đề cao cảnh giác, thường thường nhớ nghĩ đến lời giáo huấn của Phật. Nhớ nghĩ lời Phật dạy một câu, hai câu là được rồi, không cần quá nhiều, nhiều quá ngược lại dùng không được, càng đơn giản càng tốt. Tùy tiện câu kinh văn nào trong *Kinh Kim Cang* cũng đều được cả, chỉ một hai câu thôi, khi cảnh giới hiện tiền liền lập tức đề khởi lên, đừng để quên mất.

Người niệm Phật thì dùng ngay một câu “A Di Đà Phật”, phương pháp này vô cùng vi diệu. Thuận cảnh hay nghịch cảnh, thiện duyên hay ác duyên, ngay khi vừa gặp phải, vừa mới khởi tâm động niệm, liền dùng một câu “A Di Đà Phật” để khôi phục cảnh giới ấy trở về sự bình lặng. Nói cách khác, trong mọi lúc mọi nơi, trong từng niệm từng niệm phải giữ gìn tâm địa thanh tịnh, trong tâm không được phép chứa đựng bất cứ thứ gì. Phải thực sự làm được “tâm địa không có vọng tưởng, không có phiền não, không có ưu sầu, không có lo lắng, không có vướng bận”, phải thường thường giữ gìn như thế. Trong tâm chỉ cho phép có một đức A Di Đà Phật, ngoài A Di Đà Phật ra, việc gì cũng không vướng mắc, việc gì cũng không để trong lòng, thì quý vị liền được đại tự tại. Trong đời sống, tất cả đều tùy duyên, quý vị sẽ rất vui vẻ, rất an lạc, đó mới là chân thật khoái lạc. Đây chính là công phu Quán Chiếu.

Quán chiếu lâu ngày thì sẽ đắc Định. Nghĩa là tôi không cần dùng đến công phu này mà tâm vẫn có thể giữ được thanh tịnh, cái tâm này ở trong tất cả cảnh giới, nó sẽ không bị hoàn cảnh chuyển xoay, không bị ngoại cảnh lay động, việc này gọi là đắc Định. **“Chiếu Trụ”** chính là đắc Định.

Rốt cuộc cần thời gian bao lâu? Việc này tùy thuộc vào mỗi người, mỗi người không nhất định, căn tánh của chúng ta không giống nhau, hoàn cảnh tu hành không giống nhau, công phu không như nhau. Có người ba năm, năm năm thì đắc Định; có người phải mất hai mươi năm, ba mươi năm mới có thể đắc Định, điều này không nhất định.

Sau cùng là **“Chiếu Kiến”**, đây là đến giai đoạn thứ ba. Giai đoạn này trong Đại Thừa pháp gọi là chân chánh thành tựu. Đắc Định chưa được tính là thành tựu, Chiếu Kiến mới là thành tựu. Chiếu Kiến chính là khai ngộ rồi, chúng ta gọi là “Minh tâm kiến tánh”, chữ “Kiến” này là kiến tánh, chính là điều đã nói ở trước là chúng được bốn tánh.

Ba giai đoạn này, trong pháp môn Niệm Phật của chúng ta cũng không ngoại lệ, nhưng danh từ gọi khác nhau. Trong Tịnh Độ Tông chúng ta gọi là “Công phu thành phẩm” (Công phu thành một khối), **Công phu thành phẩm** chính là Quán Chiếu. So với công phu này nâng cao lên một tầng nữa, gọi là “Sự nhất tâm bất loạn”, **Sự nhất tâm bất loạn** chính là Chiếu Trụ. Nâng cao hơn nữa gọi là “Lý nhất tâm bất loạn”, đó chính là Chiếu Kiến.

Cho nên xét trên các giai đoạn thì hoàn toàn tương đồng, chỉ là tên gọi được dùng không giống nhau mà thôi. Tuy nhiên, phương pháp của Tịnh Tông so với Đại Thừa thông thường thì khéo léo, kỳ diệu hơn quá nhiều. Phương pháp của Tịnh Tông đơn giản, dễ dàng, cho nên gọi là “Dị Hành Đạo” (con đường dễ đi). Bất kỳ người nào cũng đều có thể tu học, chỉ là một câu danh hiệu Phật niệm đến cùng.

Câu Phật hiệu này quý vị niệm sáu chữ (Nam Mô A Di Đà Phật) cũng được, quý vị niệm bốn chữ (A Di Đà Phật) cũng được, đều được cả. Quý vị niệm lớn tiếng cũng được, niệm nhỏ tiếng cũng được, niệm nhanh cũng được, niệm chậm cũng được. Niệm như thế nào mới là như pháp? Không cần phải hỏi người khác, niệm đến khi chính mình cảm thấy rất hoan hỷ, rất an vui thì là như pháp. Một câu Phật hiệu niệm đến cùng, tự tự nhiên niệm đến mức không bị hoàn cảnh bên ngoài chuyển xoay, thì thành phẩm rồi, công phu đã thành

phiến rồi. Trong tâm không có vọng tưởng, không có tạp niệm, niệm niệm đều là Phật hiệu.

Lại còn trong cảnh giới có tình huống thế này, xác thực là tôi không có niệm Phật, trong tâm cũng không có ý niệm, nhưng trong tai lại nghe thấy có tiếng Phật hiệu, âm thanh rõ rõ ràng ràng, minh minh bạch bạch. Việc này đừng có sợ hãi, đây là hiện tượng bình thường, điều này biểu thị công phu của quý vị đắc lực rồi. Quý vị cũng đừng nên hoan hỷ, cũng đừng nên ngạo mạn, hãy cứ tiếp tục niệm tiếp đi. Tuy là có cảnh giới này, nhưng nếu quý vị ba ngày không niệm, bảo đảm sẽ không còn nữa, nó sẽ không giữ được mãi đâu. Nhưng nếu quý vị thường xuyên niệm, cảnh giới này sẽ thường thường hiện tiền, đây là việc rất bình thường, một chút cũng không kỳ lạ.

Niệm đến khi vọng niệm đều chẳng sanh, bất luận cảnh giới gì hiện tiền đều sẽ không khởi tâm động niệm, không phân biệt chấp trước, thì là đắc Định rồi, đó chính là Sự nhất tâm bất loạn. Niệm đến khi kiến bản tánh, phá vô minh, đây là Lý nhất tâm bất loạn, chính là “Chiếu Kiến” của Thiền Tông, là cảnh giới “Chỉ Quán viên mãn” được nói trong Đại Thừa Phật Pháp.

Các tông phái dùng danh từ không giống nhau, kỳ thực cảnh giới ấy, thứ lớp của phương pháp ấy hoàn toàn là như nhau. Điều này cũng chính là ấn chứng cho câu mà Phật Bồ Tát thường nói: “*Pháp môn bình đẳng, vô hữu cao hạ*” (Pháp môn bình đẳng, không có cao thấp), đây đều là sự thật. Sau đó, chúng ta đối với pháp môn tu hành của chính mình, cũng như pháp môn tu hành của người khác, sẽ không bị ảnh hưởng, sẽ không tán thán mình, hủy báng người, sẽ không có cái kiến giải sai lầm này, thì tự nhiên chính mình sẽ biết khiêm hư, sẽ biết tôn trọng người khác, như vậy là đúng rồi.